

Latinsk Stil.

ved

Aarsprøven

1858

Lavrids Knudsen

I Kl

Tarquinus Priscus, qui regem
post Ancus erat, filius a Co-
rinthio Demarato erat. In Co-
rinthum natus, sed hunc urbem
egredidit et ad hoc parte Italia
proficiscatus est, qui Etruriam
appellavit. Tarquinus ex Tarqui-
ni appellatus erat, in hoc ur-
be habitis. Adgranda ad regem
Ancum venit, eius amicitiam
statim consiluit, et Ancus eo
tutorem filios suos instituit.
Sed Tarquinus turpis fides rex
Ancis fallit, car pupillos suos
regnum adimit et ab hoc tem-

pro ipse rex erat.

2den Klasse

Latinsk Stil

for

Johannes Jepsen

Quum Romulus anno trigecimo septo
post conditam Romam mortuus sit,
Romani Numam regem creaverunt.
Numa in Curibus. Ita Romam profes-
sus est et quadraginta annis regit.
Ab eo nullum bellum gestum est,
sed mores populi fere lege bona emen-
davit. Numae Tullius Hostilius
successit, qui Numa dissimilis e-
rat et ferocior quam Romulus.
Statim bellum inter Romanos et
Albanos ortum est. Quum Roma-
ni praedam ex Albano agro egerit
et Albani ex Romano, utrumque lega-

missi sunt, qui res repeterent.

A

Latinske Skolebog.

Otto Larsen.

II 4. k. s.

²
¹
Vobis regna meo exercitu, conciliabo.

Vobis, totius Galliae imperio potiri pot- [7]
erimus.

Nobis est in animo sine ullo maleficio
iter per provinciam facere, propterea quod
nullum aliud iter habemus.

Rogamus, ut tua voluntate id nobis facere
liceat.

[Mih]i sumam diem ad deliberandum).

Si quid vultis, ad Idus Aprilis revertimini
ni.

Non cuiquam iter per provinciam dare
possumi. nemini

Si vim facere conabimini, (id) prolubebō.

Ita omni tempore meriti annus de populo
Orskillingen!

Romano, ut nostri agri vastari non debuerint.
Non facile vim hostium ab oppidis prohibe-
mus. | A

4+

Skriften (-sumus)

d. $\frac{28}{11}$ 18.

Version II. Caes. b. civ. VII - VIII, 4.

VII.

I Oricum var Lucretius Vespillo og
Minucius Rufus med 18 asiatiske Skibe,
havde alle de skibe som de havde
som de kommanderede ifølge Decimus Calpurnius's
Befaling, og i ^{at} Coreyra var Marcus Bibulus
med sig selv
med 110 Skibe. Men de førstnavnte stoledede ikke
gjorde sig selv
ke paa sig selv og vovede ikke at sejle ud af
Flavnen, skönt Caesar i alt kun havde ^{med} ført
12 Krigsskibe til Beskyttelse, af hvilke blot fire
kommanderede
var forsynede med Dæk, og Bibulus, hvis Skibe

havde ikke saa 2.
meget Løbetid, at...

var forhindrede, og hvis Prokure var spredte, ^{ikke sejlklare}
kom han ^{dog end til at møde dem} ikke tidlig nok i Møde, ^{for} fordi, Cæ-
sar blev set ved Fastlandet, ^{isid sig} førend endog
blot Rygtet om hans Ankomst naaede til de
Egne.

Da Soldaterne [var] sat i Land, bliver Skibene VIII. ^{per}
^{endnu} i den samme Nat sendt tilbage til Brundisi-
um af Cæsar, for at de øvrige Legioner og Rygt-
teriet kunde ^{blive ført} transporteres over. Dette Skæb
blev overdraget Legaten Fulvius Calenus, som
gik til Værk med Hurtighed, ^{med omhyggelse} i Transporten, ^{skulde gaa til V}
af Legionerne. Men ^{sejlede} de Skibe, som ^{var sejlet}
senere fra Land og ikke havde benyttet den
natlige Brise til at vende tilbage, led et
^{af} Nederlag. Thi Bibulus, som paa Corcyra var ^{hos galle} ^{hos Tilbagevejen}

blevet underrettet om Cæsars Ankomst, og
som haabede, at han kunde møde en Del
af de (fuldt)lastede Skibe, mødte de tomme,
faact-i-rindslagt og efter at have fundet, at de var omtrent
30, gav han sin Vrede ^{og Anger} Luft imod dem over
sin egen Skødesløshed og sit harmelige U-
held og antandt [han] dem alle og lod paa
samtidig samme Sted Skibenes Mandskab og Befal-
lingsmand dræbe, da han haabede, at de
øvrige ved Straffens ^{ikke} Størrelse skulde lade
sig afstærke.

d. ¹⁴/₁₂ 18.

Version III. Caes. b. civ. III. VIII, 4- IX, 5.

Efter at have opnaaet dette Resultat lod han
fra Lasons til Curicums Flavn alle Anker-

og Landingspladser blotere vidt og bredt, og
efter at have ordnet Vagt tjenesten temmelig
omlyggeligt, saa han selv ude paa ^{Enen} Skibene i
den strengeste Vintertid, idet han hverken føl-
te sig for god til nogen Strabads og Dunt el-
ler ^{Ubehag} ventede nogen ^{Udsættelse} Undsætning, om han maa-
ske kunde faa Caesar i Ligte.

IX. Ved de liburniske Skibes Bortsejling fra
Illyricum ankom Marcus Octavius til Salone
med de Skibe, han havde tilbage. Da han der
havde bragt Dalmatierne og de andre Barbarer
til at rejse sig, fik han Looa til at falde fra
Caesar; men da han hverken ved Løfter eller ved
Flenvisning til Faren kunde bevare de i Salone
boende Romere, besluttede han at angribe Pyren.

Flytter
mere

begynde

Denne

Byen var hverken ved Stedets Natur eller ved Kunst tilstrækkelig befæstet. Men hurtigt byggede de romerske Borgere Trætaarne og forsikrede sig, og da de var for svage til at gøre Modstand, medtogne som de var af talrige Laar paa Grund af deres Taatallighed, greb de til det sidste Hjælpe middel og gav alle voksne Slaver Friheden, og efter at have afskåret alle Kvindernes Laar lavede de Hastemaskiner. Da Octavins kom paa det rene med deres Holdning, omgav han Byen med 5 Lejre og begyndte at trange dem paa een Gang ved Indeslutning og ved Stormangreb. Indbyggerne, der var rede til at udholde alt, led især under Kornmangelen. Herimod søgte de Hjælp af

Caesar efter at have sendt Udveendinge til
ham, medens de, saa godt de formaaede, holdt
Stand imod Ulykterne ved egne Kræfter.

ved øvrige

6 = Vanskeligheder

Version IV. - Caes. b. civ. III. IX, 6 - X, 2 incl.

d. 8/19.

Eg efter en rum Tids Forløb, da Belej-
ringens Langvarighed havde gjort Octavia-
nerne mere naagtsomme, greb de Lejligheden
til ved Middagstid at gaa bort, og fordelte
deres Lønner og Husstruer, paa Muren, for at
man ikke skulde saane noget af det, som dag-
lig plejede at finde Sted; men selv brød de, i
sluttet Masse sammen med dem, som de for-
ganske nylig havde givet Friheden, ind i
Octavius' nærmeste Lejr. Efter at have

den Lejlighed, der

en Dag ved Mid-

dagstid

finium, anden Gang til Spanien. Denne
mente Caesar var egnet til i Betragtning af
hans Fortjenester at sendes med mundtlig
Besked til Gnaeus Pompejus, og han vidste,
at han ogsaa havde Indflydelse hos Gnaeus
Pompejus.

Version V. - Caes. b. civ. III. c. c. 11-12, 2 incl.

Da Vibullius ved Corcyra havde vidst dette,
mente han, at det ikke var mindre nødvendigt,
at Pompejus blev underrettet om Caesars pludselige
Ankomst, forat han kunde tage sine
Forholdsregler, heroverfor, förend man begyndte
at forhandle om Ordrerne, og derfor ilede
han, idet han fortsatte Marchen uafbrudt

i Spanien
Han havde b. i B. af
sine færdet vel egnet

Velgerninger

42

d. 16/1 19.

var sat i Land paa b.

den mundtlige Besked.

Rejse

Flotte, Ridedyr.

Dag og Nat og skiftede Fraktdyr i alle Byer for at komme hurtigt af Sted, til Pompejus (for at ^{og medde}melde) ham, at Cæsar var ankommet.

Pompejus opholdt sig paa den Tid i Lunda-
vig^{en} og var paa Vej fra Maccedonien til Vin-
terkvarter i Apollonia og Dyrrachium.

Men fornuroligt ved det overraskende Bud-
skab begyndte han i større Dagsmarcher
at søge at naa til Apollonia, for at Cæsar
ikke skulde ^{komme først og}erobre Thyetstaterne.

at forcere sine Mar-
cher forat naa d.

Thyetsbyerne.

Men da Cæsar havde udskibet sine Soldater,
^{sætter han sig d. h. i March med}
^(foruden han r. dog op)
(drager han den samme Dag til) Ercium. Og da
han var kommet derhen, forsøgte Lucius
Torquatus, som ifølge Pompejus' Befaling hav-
^{manden}
de Overkommandoen (over) Byen, og som der

A

havde en Besætning af Parthinere, at forsvare Byen efter at have lukket Portene; men da han befalede Parthinerne, at stige op paa Muren og gribe til Vaaben, nægtede de imidlertid at kæmpe mod Indhaveren af Romerfolkets Herskermyndighed, og Indbyggerne i Byen forsøgte endog paa egen Haand at indlade Caesar, og efter at have opgivet alt Haab om Hjælp lod han Portene aabne, overgav sig og Byen til Caesar og blev modtaget (levant) af ham uden at lide noget ondt.

XII. Da Caesar har faaet Oricum i sin Magt, drager han uden Opættelse til Apollonia. Da Lucius Staberius, som havde Everkommandoen der, havde erfaret hans ^{marsske} Ankomst, begyndte

da han imidlertid

men da de

og da --

(; da ogsaa
-)

skanst-

1

han at lade Vand bringe ind i Borgen, at
• befeste den, og at ^{kræve} fordre Bidaler af Indbyggerne
i Apollonia. Men de sagde, at det vilde de
ikke give, og at de [heller] ikke vilde lukke Por-
tene for Honaulen, og ^{eller} [endvidere vilde de ikke]
at de endelig ikke vilde tillade sig at falde
Dom ^{over sig lige ind} tværtimod det, som hele Italien og Ro-
merfolket havde befalede.

4 [4:]

d. 90/1 19.

Verion VI. - Caes. b. civ. III. 12, 3-14 ercl.

erkendte

^{de nu} Og da Staberius har erfaret deres Sindelag, flyg-
ter han hemmeligt bort fra Apollonia. Indbygger-
ne sender Gesauter til ham og tager imod ham i
Byen. ^{Forbilleder} Disses Eksempel følger både Byllidenerne,
Amantinerne og de andre Nabostater og overhore-

Udsendinge

Indb i Byllid. Amantia

^{ikke de skæbne -}
det hele Epirus, og efter at have sendt Udse-
dinge til Cæsar lover de at gøre, hvad han be-
fales.

XIII. Men da Pompejus havde erfaret de Begiven-
heder, som var foregaaet i Oricum og Apollo-
nia, ilede han derhen, idet han rejste baade Dag
og Nat, fordi han frygtede, at han ogsaa skulde
miste Dyrrachium. Samtidig sagde Cæsar at
nærme sig, og Væra stor Frygt [betog] hans Flæs,
fordi han i sit Hætsværk havde benyttet Nat til
Dag og [som Folge heraf] ikke afbrudt Rejse,
at næsten alle fra Epirus og omlyggende Egne for-
lod Fanerne, at adskillige kastede Vaabene, og at
Marchen syntes lig en Flugt. Men da Pompejus
havde gjort Holdt nær ved Dyrrachium og befa-

erfarede

marcherede

ilede han, idet han for, at

han ikke miste D., derhen

blev- overfaldet af

gjort Nat til Dag.

Marchen.

som Føregangsmænd

ham, se Pompejus

tildele^{ham} - hvilken den
end blev

denne vel forfættede
Stabs R. og L.

let at afstikke Hejren, ^{træder} gær Anføreren Labie =
nus, mens Hæren endnu er skrodeslagen, frem og
sværger, at han ikke vil lade den i Stikken,
men ^{han der i Tætte} underkaste sig den samme ^{Løbets} Lod, som Thæbus =
^{inde} gudinden havde beaktet den. Dette samme
sværger ogsaa de andre ^{Legater} Underanførere; deres Ek-
sempel følger ^{af} Soldatertribunerne og Centurionerne,
og det samme sværger hele Hæren. Efter at hæ-
sar har afskærret dem ^D Vejen til Dyrrachium,
^{stander han der forrest i Marsk} sætner han Farten og slaar Lejr ved Floden
Apens i Apolloniaternes Land, ^{omgærdede} for at han kunne
de være til Beskyttelse for Flækkerne og Landsby-
erne i den Stat, som han skyldte Tabe, og beslut-
ter der at afvente de ^{andre} øvrige Regioners Ankomst
fra Italien og at overvintre i Telte. Det ^{te} sam-

me gjorde Pompejus, og efter at have slægt
hejt hinsides Floden Apennin forte han alle
sine Tropper og Hjelpe tropper sammen derhen. 4

Version VIII. - Caes. b. civ. III. 14-15, 5. incl.

d. 12/2 19.

Efter at Calenus i Brundisium havde indskibet
Legionerne og Rytterne, saaledes som det var foreskrevet
ham af Caesar, for saa vidt som han havde Skibe til
sin Raskhed, ledede han Anker; men efter at være
sejlet et lille Stykke ud fra Havnen modtog han et
Brev fra Caesar, hvorved han blev underrettet om, at
alle Havne og Hyster holdtes under Besættning af
Modstandernes Flaade. Og efter at have erfaret det
trækker han sig tilbage til Havnen og holder alle
Skibe tilbage. Et af disse, som fortsatte Rejsen og

fik

ikke adlød Calenus' Befaling, fordi det var uden
Soldater og førtes af en Privatmand, blev drevet til
Ericum og erobret af Bibulus; og han tager en
blodig Havn over alle Slaver og frie Mænd lige til
^{uden en værne}
de ganske unge og dræber dem alle som een. Ialdis
^{kon - til at afhænge af}
berøede i en kort Tid hele Herens Frelse paa et spjel-
dent Fjeld.

af (paa) en kort Tid og...

XV. Bibulus saa, som det ovenfor er fortalt, ved Ericum
med ^{sin Flaade} Flaaden, og vel holdt han Vaar borte fra Havet

ganske fra Landjorden i
de Egne.

Der var nemlig for-
delt Vagtstyrke langs
alle Kyster, som saa-
ledes var i 6-8 Maas

og Flavnene, men selv blev han holdt borte fra hele
Landomraadet i disse Egne. Thi ved ^{udskillige Fjærdhold} paa forskellige
Steder anbragte Besætninger holdtes alle Kyster besat
af Vaar, og der var hverken Hejlsighed til at hente
Fæ eller Vand eller til at fortøje Skibene ved Land.

Brande.

Omstændighederne var meget vanskelige, og de led under ^{men}

den største ^{Knappe} Mængde, paa nødvendige Ting i den Grad,
 at de, ligesom de maatte ^{have} (jaa) al anden Tilførsel fra
 Koryra, saaledes ogsaa blev tvungen til at hente Tra
 og Vand derfra paa Frægtskibe, ^{isj} og det bandte endog
 ogsaa paa et Tidspunkt, at de, ^{under uventede Ulykker} da det blev daarligere
 Vejr, nødtes til at opsamlle den natlige Dug fra
 Skindene, hvormed Skibene var overdækkede; dog
 disse Vanskeligheder, ^{fast} beholdt de taalmodigt og roligt
 og mente ikke, at de burde blotte Hysterne og forla-
 de Flaotene.

, saa at man ikke blot
 var nødt til at bidføre
 i anden Frægtning, men
 ogsaa - paa -
 Brønde.

5

Version VIII. - Caen. b. civ. III 19.

d. $\frac{19}{2}$ 19.

Smellem ^{de} [Pompejus] ^{to} R. Hejre, ^{Pompejus'} og Caenars, [ene] var der
^{alene Flaot} kun en Flaot, skues, ^{førte deres} og Soldaterne havde hyppigt Sam-
 taler indbyrdes, og i Mellemtiden blev der ifølge

^{afholdt} Overenskomster mellem de samtalende ikke bestemt noget
Spjeld. ^{da} ² ¹ ^{ambros} Caesar sender Legaten Publius Vatinius lige ned til
Flodbredden, for at føre en saadan Tale, som ^{bedst} mest syntes
at kunne føre til en ^{idelig} Fred, og gentagne Gange med høj Røst
udraabe, om det var tilladt, for Landsmand, ^{hans} uden Fare
at ^{sende} sende Udsendinge til Landsmand om Fred, hvilket end-
ogsaa havde været tilladt for Flygtningene fra Syrcuasi-
ne og for Røvere, tilmed naar deres Formaal var det,
at Landsmand ikke skulde kæmpe med Vaaben mod Lands-
mand. Han talte mange beifaldende Ord, som [det] han
burde, da det gjaldt hans egen og alles ^{liv} Frihed, og blev hørt
under Tavshed af Soldaterne paa begge Sider. Der blev svar-
ret fra den anden Side, at Culus Varro lovede at komme
den næste Dag til Samtale, og at han sammen med
Publius Vatinius (vilde) se til at ordne det saaledes, at Ud-

fra.

Loroneone

samtidig

Striden; thi for os kan der ikke være Tale om ^{noget} Fred,
5 for end Casars Hoved ^{blev} afleveret."

d. 12/3 19.

Version IX. - Livius XXIII, Cap. 24, 6-10.

da man havde disse

Retage da disse Begivenheder foregik, blev der

Sing for. - idet
Skibnen dyngede det
ene Nederlag oven paa
det andet.

medt et nyt Nederlag, idet den ene Ulykke fulgte

paa den anden i det Aar, nemlig at [Consulen] Lucius

var udset til Consul,

Postumius, der [havde faaet Gallien til Virkeheds]

valgt til H. for
næste Aar.

at han ²baade selv og hans Hær var tilintetgjort.

i Gallien

hans Hær tillige med ham
selv havde fundet Døden
ulykke Skrotpalming

Der laa en stor Skov - Gallerne kaldte den

Litana - , som Hæren skulde føres igennem.

hvorigenem kan de
føre sin Hær.

Træerne i denne Skov luggede Gallerne i til høj-

re og venstre for Vejen, saa at de stod ubevæge-

ge, men kunde falde, naar man gav dem et let

Stød. Postumius havde to romerske Legioner og

F. - kuppels G. saa
lyde ind ad

havde udskrevet saa mange Forbunds-fæller fra Eg-
neme ved det adriatiske Hav, at han havde ført
fem og tyve Tusinde bevæbnede ind i Tjundernes
Land. Da ^{allerede} Galleerne havde lagt sig omkring lange
Udkanten af Skoven, stoder de til de yderste af
de ^{forudseende} overhuggede Træer i detøjeblik, da Holounerne
kom ind i ^{Skovstrækningen} Skovstrækningen. Og disse valtede med
den ene Pælske oven paa den anden, da de allerede i For-
vejen stod for Fald og var løsnede fra Roden, med
kennende Fald fra begge Sider (og begravende) Strids-
magten, baade Mand og Heste, saa at næppe ti Mand
slap bort. Thi ^{allerede} da de fleste var aandeløse paa Grund
af Trætammerne og Stumperne af ^{langt h. Skovstrækningen} Grevene, dræbte
Galleerne, der laa bevæbnede rundt om (i hele Skov-
strækningen), (helt) den øvrige Mængde, som var

førte

Det var disse med
den ene P. veltede —
begynde de
den —

alt imellem kvindene,

Veaben, Heste og Mand

havde fundet Volden
under Trætammerne

Handwritten note at the top of the page.

forvirret over den uventede Ulykke, medens han
saa af saa stor en Mængde blev fangede, som, idet

en Bro over en Flod. de søgte ned til Broen over Floden, blev afskaart,

4. da Broen forud var besat af Fjenderne.

Ordens karakter

d. 20/3 19.

Version X. - Livius. XXIII, 24, 11 - 25, 4 ind. til for.

Der faldt Postumius, idet han kæmpede af al
Kraft for ikke at blive fanget. Boierne bragte ho-
vesende] Førerens Rustning og hans afhuggede Hoved
til det helligste Tempel, som de havde. Efter at der-
nast Hovedet var rensat, beslog de efter deres Skik
Pandeskallen med drevet Guld, og det blev et helligt
Klar for dem, hvorefter de kunde udgyde Drilkefrø ved
Ospringerne, og tillige et Drilkekar for Presterne og
for Tempelforstanderne.

Ind i - har.

at have renet H.

calvus? Adaldet
(Calvaria, Pandeskallens)
? (Golgotha?)

de ærlige Fester.

antistes, itis, m.

Enge Byttet var for Gallerne anseende til Lepreu
i Storrelse; thi skönt en stor Del af Dyrene var
slaaet ned ved Thovens Fald, blev dog de örrige

Fing, fordi intet var blevet spredt ved Flugt,
fündne paa Jorden, Ting som tilhørte Holonnen,
der laa faldet fra Ende til anden.

XXV. Da Roms Befolkning, efter at dette Neder-
lag var blevet meldt, i mange Dage havde gaaet i

en stor Skrek, at der, efter at Boderne var lukkede,
blev ligesom en natlig Mennesketombad. Byen igennem,
hvorfor Senatet gav Edilerne den Opdragelse at gaa om-

kring i Byen og befale, at Boderne skulde aabnes, og
at det öngmodige Prag i hele Byen skulde fjernes,

da holdt Tiberius Sempronius et Senatsmøde og be-
roligede og opmuntrede Raadet til, at det ikke maatte

ell. blev.

gennem hele den Ligvands
Kors Række v: fra Ende til
anden af den faldne Stet.

Præget af Kauderwog.

til, ligesom de örrige
værelser heller ikke at

tabe Modet paa Grund af mindre Uheld, de som
ikke lærde tabt Modet over Nederlaget ved Cannae.

Flood de karthaginieniske Fjender og Hannibal
angik, skulde det, naar blot alt gik efter [deres] Fre-
ske, nok gaa saaledes, som han haabede, nemlig at
Gallerkrigen kunde afgives uden Fare og udvæt-
tes, og at Haavnen forslumsk, Overfald paa Suder-
nes og Romerfollets Magt kunde fuldbjydes.

Naar det blot gik efter
Gode, som han haabede,
hvad angik ---, kunde
Krigen med Gallerne baa-
de lages til Side og opvættes
uden Fare, og Haavnen
for det kunde O. vilde
staa i Sudernes og Ro-
merfollets Magt.